

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu **M., IČO: X., N.**, proti žalovanému **O.**, zast. JUDr. R., **o určenie neplatnosti zmluvy**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. októbra 2006 č. k. 2 Cob 45/2006–209, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. októbra 2006 č. k. 2 Cob 45/2006-209 a rozsudok Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 8. decembra 2005 č. k. 22 Cb 35/2005-160 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Okresnému súdu Bratislava V. na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava V. rozsudkom z 8.12.2005 č. k. 22 Cb 35/2005-160 rozhodol tak, že návrh zamietol a žalovaného zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume Sk 4571,- na účet právneho zástupcu. Uviedol, že zo zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu, uzavretej v zmysle ust. § 21 a nasl. zák. č. 182/1993 Z.z. medzi účastníkmi ako stavebníkmi dňa 31.7.2001 zistil, že zmluva bola uzavretá za účelom úpravy práv a povinností stavebníkov pri výstavbe polyfunkčného domu v Bratislave, na par. č. X., zastavaná plocha o výmere 1314 m², ktorá bola vytvorená rozčlenením parc. č. X. zastavaná plocha o výmere 1632 m², zapísanej na LV č. X. KÚ B., ktorá je vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe stavebníka A/ – Ministerstva kultúry SR – žalobcu, na základe

geometrického plánu zo dňa 15.4.1994, zmena zapísaná v KN BA pod č. X. a určenia nadobudnutia vlastníctva k novovybudovaným bytom a nebytovým priestorom a spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach, spoločných zariadeniach a príslušenstve polyfunkčného domu. Zmluva o výstavbe upravuje vzťahy stavebníkov k budúcej stavbe, postavenej na pozemku, ku ktorému má právo nakladania s majetkom štátu žalobca. V prvom rade súd skúmal oprávnenosť účastníkov na uzavretie zmluvy o výstavbe podľa zák. č. 182/1993 Z.z. z pohľadu oprávnenia žalobcu nakladať s majetkom štátu, zverenému mu do správy. Žalobca v konaní poukazoval na skutočnosť, že sa jednalo o prebytočný majetok, s ktorým naložil v rozpore s ust. § 8 a § 13 ods. 8 a 12 zákona o správe majetku štátu, že zmluva bola uzavretá vo forme zmluvy o združení podľa § 829 a nasl. Obč. zák. a na nakladanie s týmto majetkom potreboval súhlas Ministerstva financií SR. Namietal tiež, že žiadne ust. zák. č. 278/1993 Z.z. mu nedovoľuje uzavrieť zmluvu podľa § 21 zák. č. 182/1993 Z.z. Žalobca v konaní nepreukázal, že by sa jednalo o prebytočný majetok štátu, s ktorým by mal nakladať v zmysle § 8 cit. zák. Naproti tomu je jednoznačne preukázané, že zmluvu o výstavbe polyfunkčného domu účastníci, ako dvojstranný právny úkon, uzatvárali ako stavebníci, z čoho je zrejmá vôľa žalobcu majetok štátu, zverený mu do správy, využívať pre svoje účely. Rovnako žalobca nepreukázal, že by sa jednalo o zmluvu o združení, uzavretú podľa § 829 a nasl. Obč. zák., vzhľadom na obsah zmluvy, ktorý jednoznačne preukazuje vôľu účastníkov uzavrieť zmluvu o výstavbe bytov a nebytových priestorov v zmysle zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Uviedol, že na platnosť zmluvy o výstavbe bytov a nebytových priestorov, pokiaľ súčasne s ňou nie je uzavretá zmluva o prevode nehnuteľností alebo zriadenie vecného bremena, sa súhlas Ministerstva financií SR nevyžaduje. Zák. č. 278/1993 Z.z. je špeciálnou právnou normou, ktorá upravuje správu majetku vo vlastníctve štátu. Na právne vzťahy, ktoré nie sú upravené týmto zákonom, sa použijú všeobecné právne predpisy, resp. právne predpisy upravujúce občiansko právne vzťahy zákonom o majetku štátu neriešené. Vznik bytového vlastníctva na základe zmluvy o výstavbe je konkretizovaný zák. č. 182/1993 Z.z. a v ust. §§ 4, 21, 22, 27 sú stanovené príslušné podmienky pre vznik vlastníctva, uzatváranie zmlúv o výstavbe, ako aj obligatórne náležitosti zmluvy o výstavbe, pre ktorej účinnosť sa vyžaduje zápis v katastri nehnuteľností. Z týchto ustanovení je zrejmé, že zmluvou o výstavbe žiadne podielové spoluvlastníctvo nevzniká, nakoľko ešte predmet spoluvlastníctva neexistuje a nevzniká ani vlastnícke právo k bytovej jednotke alebo nebytovému priestoru. Preto zákon vyžaduje, aby stavebníci vzájomné práva a povinnosti pri výstavbe domu vymedzili písomnou zmluvou, tzv. zmluvou

o výstavbe. Zmluva o výstavbe musí upraviť práva k pozemku, ktoré možno upraviť tak, že prevod spoluvlastníckych podielov bude súčasťou zmluvy o výstavbe a vkladom vlastníckeho práva sa stanú stavebníci podielovými spoluvlastníkmi pozemku ku dňu podania návrhu na vklad. K prevodu vlastníctva pozemku však nemusí dôjsť vôbec a potom zákon ukladá vlastníkovi pozemku upraviť práva stavebníkov tak, aby rozsah ich práv k pozemkom zodpovedal rozsahu spoluvlastníckych podielov na spoločných častiach domu. V takom prípade je možné previesť vlastnícke právo na stavebníkov, zriadiť vecné bremeno, alebo spoločný nájom. Výberu z týchto možností bude zodpovedať aj postup voči katastrálnemu úradu. Súd so zreteľom na uvedené posúdením obsahu zmluvy dospel k záveru, že zmluva o výstavbe polyfunkčného domu bola uzavretá v súlade so zákonom a žalobca nepreukázal žiadnu skutočnosťou, že článok V – úprava práv k pozemku prinajmenšom zákon obchádza. Súd sa rovnako nestotožnil s názorom žalobcu, že katastrálny úrad nedostatočne skúmal oprávnenosť žalobcu nakladať s nehnuteľnosťou s poukazom na ustanovenia zák.č.162/1995 Z.z. v spojení s vyhl. č. 79/1996 Z.z. Vykonaným dokazovaním mal tak súd za preukázané, že zmluva o výstavbe polyfunkčného domu je platná, záväzná pre oboch účastníkov, svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu, ani ho neobchádza a ani sa neprieči dobrým mravom. Z uvedených dôvodov žalobu zamietol.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 10.10.2006 č. k.2 Cob 45/2006-209 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a určil, že zmluva o výstavbe polyfunkčného domu, uzavretá medzi účastníkmi dňa 31.7.2001, je neplatná. Uviedol, že vymedzenie práv stavebníkov k pozemku je podstatnou náležitosťou zmluvy o výstavbe domu. Z dojednania zmluvy o tejto náležitosti vyplýva vôľa zmluvných strán upraviť práva k pozemku určenému na stavbu domu, vlastníkom ktorého je SR a správcom žalobca tak, že žalovaný nadobudne spoluvlastnícky podiel na tomto pozemku. Za účelom takejto úpravy práv k pozemku sa účastníci v zmluve zaviazali uzavrieť zmluvu, a to v lehote 60 dní od právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia stavby polyfunkčného domu. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sa zaviazal uzavrieť zmluvu, predmetom ktorej bude prevod spoluvlastníckeho podielu k pozemku na žalovaného. Poukázal na ust. § 3 ods. 2 a § 11 ods. 5, 8 zák. č. 278/1993 Z.z., na základe ktorých odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nebol oprávnený ako správca majetku štátu zaviazat' sa v zmysle čl. V zmluvy o výstavbe uzavrieť zmluvu, a to v lehote v tomto článku určenej, predmetom ktorej bude prevod spoluvlastníckeho podielu k pozemku vo vlastníctve štátu bez súhlasu ministerstva financií,

keď v zmysle § 11 zák. č. 278/1993 Z.z. táto dispozícia s majetkom štátu podlieha súhlasu ministerstva financií. Obsah záväzku žalobcu uvedeného v čl. V zmluvy je v rozpore s ust. § 3 ods. 2 zák. č. 278/1993 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého bolo povinnosťou správcu nakladať s majetkom štátu podľa tohto zákona a dbať aj na to, aby nedošlo k jeho zmenšeniu. Námietky žalovaného, že aj po nadobudnutí účinnosti zmluvy o výstavbe zostali práva žalobcu k predmetnému pozemku zachované a nebolo prevedené vlastníctvo k majetku štátu, odvolací súd nepovažoval za dôvodné, pretože žalobca prevzal na seba záväzok v presne určenej lehote takúto zmluvu o prevode vlastníctva štátu uzavrieť, keď takýto prejav jeho vôle vyplýva z obsahu čl. V zmluvy. Zmluvné strany si ďalej v čl. V dohodli pre prípad nemožnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu žalovaným, vznik práva zodpovedajúceho vecnému bremenu v prospech žalovaného priamo zo zákona. Podľa § 13 ods. 6 zák. č. 278/1993 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy sa na platnosť zmluvy o zriadení vecného bremena vyžadoval súhlas zriaďovateľa. V danom prípade žalobca takýto súhlas nemal, teda v rozpore s uvedeným ustanovením sa účastníci dohodli pre prípad nemožnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu k pozemku žalovaným na vzniku vecného bremena priamo zo zákona bez uzavretia platnej zmluvy podľa § 13 ods. 6 cit. zák., čo tiež odporuje ust. § 3 ods. 2 cit. zák., podľa ktorého je správca povinný podľa tohto zákona postupovať. Keďže čl. V zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu zo dňa 31.7.2001 je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s ust. § 3 ods. 2, § 11 ods. 5, 8 zák. č. 278/1993 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy, obchádza ust. § 13 ods. 6, cit. zák., a preto je neplatný, čo má za následok vzhľadom na to, že ide o podstatnú náležitosť zmluvy, neplatnosť predmetnej zmluvy, z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok zmenil.

S rozsudkom odvolacieho súdu sa neuspokojil žalovaný, ktorý podal včas dovolanie v zmysle § 240 O.s.p. Namietal, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, nakoľko zmluva o výstavbe polyfunkčného domu obsahuje všetky podstatné (obligatórne) náležitosti, ktoré zák. č. 182/1993 Z.z. platný a účinný v čase uzavretia zmluvy pre jej platnosť vyžadoval. Za významnú skutočnosť dovolateľ považuje aj to, že zmluva nadobudla vecno-právne účinky (vklad do katastra bol povolený). Uviedol, že žiadny z katastrálnych orgánov, prokuratúra, resp. súd, ktorí sa zaoberali aj otázkami, resp. aspektmi platnosti, či možnej neplatnosti posudzovanej zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu, nezistili v samotnom jej obsahu dôvod, ktorý by eventuálne mohol spôsobiť jej neplatnosť. Zastáva názor, že podpis zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu nemal za následok nakladanie s majetkom

Slovenskej republiky, čo odôvodňuje tým, že všetky práva zainteresovaných subjektov k pozemku, na ktorom sa predpokladá výstavba, zostali aj po uzavretí zmluvy nedotknuté, resp. zachované. Zmluva o výstavbe nie je totiž zmluvným typom zmluvy kúpnej, či zámennej, čo má za následok, že pre nadobudnutie jej platnosti nebol potrebný ani súhlas Ministerstva financií SR. Dovolateľ doposiaľ nenadobudol vlastnícke či iné právo k dotknutému pozemku. Nakoľko uzavretím zmluvy nedošlo k nakladaniu so štátnym majetkom, zák. č. 278/1993 Z.z. v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, sa na posudzovaný prípad neaplikuje, čo má za následok, že žalobca podpisom zmluvy prostredníctvom jeho štatutárneho zástupcu nemohol porušiť predmetný zákon. Za daného skutkového stavu nepovažuje dovolateľ za správny názor odvolacieho súdu o potrebe súhlasu Ministerstva financií SR na zriadenie vecného bremena. Odôvodňuje ho najmä tým, že žiadne vecné bremeno doposiaľ nevzniklo, resp. nebolo posudzovanou zmluvou zriadené, avšak najmä tým, že ust. § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. sa aplikuje na všetky prípady, ak je vlastníkom pozemku osoba iná ako vlastník stavby na tomto pozemku, pretože uvedené ustanovenie je systematicky zaradené do spoločných častí ustanovení zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Keďže žiadne vecné bremeno predmetnou zmluvou nevzniklo, považuje argument o absencii súhlasu ministerstva financií za nesprávny. Nevylučuje však, že v budúcnosti súhlas ministerstva financií na zriadenie vecného bremena, príp. vznik nájomného vzťahu, či na prevod dotknutej parcely bude daný. Zastáva tiež názor, že priamo zo zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vznikne právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Súhlas ministerstva financií v takom prípade nie je potrebný. Za nesprávne považuje tvrdenia súdu o rozpore čl. V posudzovanej zmluvy s ust. § 3 ods. 1 zákona o správe majetku štátu, keďže zmluvu uzatváral žalobca ako stavebník, z čoho je zrejmá vôľa žalobcu majetok štátu zverený mu do správy, využívať na svoje účely. Samotná realizácia výstavby štát ani žalobcu nijakým spôsobom finančne nezaťažuje, keďže všetky náklady s realizáciou výstavby znáša dovolateľ, pričom Slovenská republika zostane naďalej vlastníkom dotknutej parcely, získa vlastnícke právo k novovybudovaným nebytovým priestorom a štát získa do budúcnosti odplatu od dovolateľa za prípadné do budúcnosti vzniknuté vecné bremeno, nájom alebo prevod dotknutej parcely. Za neopodstatnený a neodôvodnený považuje argument odvolacieho súdu, že zo znenia článku V zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu vyplýva záväzok žalobcu uzavrieť zmluvu, ktorej predmetom bude prevod spoluvlastníckeho podielu k pozemku na dovolateľa. Z tohto ujednania zmluvy ani implicitne ani explicitne nevyplýva žiadny záväzok, ktorým by sa

žalobca k niečomu dovolateľovi zaviazal. Z tohto ustanovenia zmluvy je zrejmé, že zmluvné strany len dohodli riešiť otázku konkrétneho vzťahu stavebníkov k pozemku, na ktorom sa má realizovať výstavba, v dobe určenej zmluvou podľa v budúcnosti platných a účinných právnych predpisov. Je toho názoru, že zák. č. 278/1993 Z.z. nevyžaduje súhlas ministerstva financií na uzavretie zmluvného typu zmluvy o výstavbe, pretože touto zmluvou nebola súčasne uzavretá zmluva o prevode nehnuteľností, ani zriadené vecné bremeno. Nakoľko tento zákon neupravuje zmluvný typ zmluvy o výstavbe, sa preto na tento právny inštitút aplikujú všeobecné právne predpisy, resp. právne predpisy upravujúce občiansko-právne vzťahy, t.j. zák. č. 182/1993 Z.z. Tieto sú založené na zmluvnej voľnosti ich účastníkov, pričom žiadny právny predpis v zmysle čl. 2 ods. 3 Ústavy SR nezakazuje uzavrieť dovolateľovi so žalobcom ako ústredným orgánom štátnej správy zmluvu o výstavbe. Názor odvolacieho súdu nie je správny ani z toho dôvodu, že žalobca so žalovaným v čl. V zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu uzavreli len zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy o úprave vzťahu stavebníkov k pozemku, na uzavretie ktorej nebol potrebný súhlas ministerstva financií. Má za to, že v danom prípade nie je splnený ani jeden z predpokladov pre určenie neplatnosti zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu, a preto navrhuje rozsudok odvolacieho súdu zrušiť.

Žalobca vo svojom stanovisku k dovolaniu žalovaného považuje názor dovolateľa o tom, že podpis zmluvy nemal za následok nakladanie s majetkom štátu za nesprávny a najmä účelový. Výstavbou na štátnom pozemku by totiž vlastníkovi stavby vzniklo právo užívania pozemku podľa zák. č. 182/1993 Z.z. a tak následné riešenie vzťahov so správcom pozemku sa z hľadiska zák. č. 278/1993 Z.z. stáva irelevantným. Uviedol, že špeciálna úprava nakladania s majetkom štátu v zmysle zák. č. 278/1993 Z.z. má chrániť majetok štátu pred neobmedzeným a neoprávneným nakladaním s ním na úkor záujmov štátu, ktorý je jeho vlastníkom. Tento zákon má charakter špeciálneho právneho predpisu, upravujúceho nakladanie s majetkom štátu, a v tomto smere má prednosť aj pred zák. č. 182/1993 Z.z. Nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že žalobca ako správca majetku štátu môže neobmedzene vstupovať do občiansko-právnych vzťahov. Žalobca je len správcom majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky, ktorá správu v nakladaní s týmto majetkom obmedzila, resp. mu vymedzila pravidlá a podmienky nakladania s jej majetkom. Podľa § 3 zák. č. 278/1993 Z.z. je správca majetku štátu oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, nakladať s ním podľa tohto zákona, udržiavať ho

v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu. Ide o osobitnú právnu úpravu dispozičných oprávnení správcu majetku štátu, ktorá má za cieľ ochranu majetku štátu s osobitným zreteľom na to, že štát je vlastníkom, ale na rozdiel od iných vlastníkov oprávnenia vyplývajúceho z jeho vlastníckeho práva nevykonáva sám, ale prostredníctvom správcom jeho majetku. Právo správcu je odlišné od vlastníckeho práva štátu, ale je s ním nerozlučne späté. Navrhuje preto dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) vec prejednal podľa § 242 ods. 1 a § 243a ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania. Po preskúmaní rozsudku odvolacieho súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O.s.p. je možné napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je v tomto prípade prípustné iba vtedy, ak touto vadou rozhodnutie skutočne trpí, t.j. ak sa stali skutočnosťami, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí (postupe) odvolacieho súdu. K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávannej veci dovolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenil, z ktorého dôvodu dovolanie je prípustné.

Dovolateľ rozsudok odvolacieho súdu napadol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

S poukazom na ust. § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd nie je viazaný dovolacím dôvodom prípustného dovolania, pokiaľ ide o iné vady, než uvedené v ust. § 237.

Predmetom konania je určenie neplatnosti zmluvy o výstavbe polyfunkčného domu, uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 31.7.2001.

Ide teda o žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., ktorú zákon považuje za procesne prípustnú, len ak je na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

Cieľom určovacej žaloby je vydanie rozsudku, výrok ktorého odstraňuje žalobcovu neistotu určením, či tu právo alebo právny vzťah (v prípade určenia neplatnosti zmluvy právny vzťah z nej vyplývajúci) je alebo nie je.

Zákon pre procesnú prípustnosť určovacej žaloby predpokladá teda existenciu stavu neistoty žalobcu v tom, či ten-ktorý právny vzťah alebo právo je alebo nie je a súčasne tiež preukázanie, že uvedenú neistotu je možno odstrániť navrhovaným výrokom rozsudku.

Existencia naliehavého právneho záujmu a tým aj povinnosť žalobcu tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorých vyplýva ich existencia, je teda nevyhnutnou podmienkou prípustnosti takejto žaloby.

Nedostatok naliehavého právneho záujmu vylučuje, aby súd žalobu preskúmal po stránke vecnej.

V danom prípade súd prvého stupňa žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal otázkou žalobcom tvrdenej existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Taktiež súd odvolací, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil, skúmal žalobu len po stránke vecnej. Nedostatok tohto zistenia súdov je so zreteľom na uvedené skutočnosťou, ktorá zakladá inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie.

Keďže v konaní otázka naliehavého právneho záujmu nebola vyriešená, nemohol sa ani dovolací súd zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia a skúmať

opodstatnenosť dovolacieho dôvodu, ktorým sa rozhodnutiu odvolacieho súdu vytýka nesprávne právne posúdenie veci.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý trpí tou istou vadou podľa § 243b ods. 1, 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie v zmysle § 243d ods. 1 O.s.p. znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 7. augusta 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu